

regidors, tants com n'ha tingut el nou partit Iniciativa Independent, creat per opositors al pla urbanístic, mentre que el PSPV n'hi té un. Com a Benigembla, però, la manca d'acord entre l'oposició al PP ha permès que els conservadors continuen al poder.

Alcaldes sentenciats. El cas de la Vila Joiosa ha estat cridaner, no tan sols pels resultats electorals sinó pels esdeveniments posteriors. És una de les ciutats on el PP ha vist caure la majoria absoluta de què gaudia. També ací l'urbanisme ha estat determinant. De fet, s'ha conformat un quadripartit format pel PSPV (7), Iniciativa Independent (2), Bloc (1) i Esquerra Unida (1) contra els 9 dels populars: els quatre partits ja han anunciat que revocaran el planejament urbanístic que havia enllestit el PP, tot aprofitant-se de la majoria. Però això ja no ho veurà com a alcalde el popular José Miguel Llorca. Tot seguit de les eleccions va esclatar una gran polèmica a la Vila perquè se sabé que Llorca havia exercit de metge durant dos anys en una clínica sense haver acreditat tenir-ne el títol. El PP de les comarques d'Alacant, en mans d'un zaplanisme a la baixa, va provar de defensar-lo de les acusacions, però finalment la intervenció del cap dels populars, Francesc Camps, va obligar Llorca a presentar la dimissió.

També hi ha la situació ben especial de Pego, a la Marina Alta. El PP, que hi tenia l'alcaldia des de 2003, va jugar ben fort en aquesta població deixant-se engolir pel partit de l'ex-alcalde Carlos Pascual, un polític que fa un mes i mig que ha començat a complir al centre de Picassent la condemna de sis anys de presó i sis més d'inhabilitació per delictes ecològics i d'atemptat contra l'autoritat. Els seguidors de Pascual van prendre el poder del PP local i van posar la seua dona, Maite Ferrándiz, de candidata. Tanmateix, la jugada no els ha eixit com pretenien: el PP, amb vuit representants, s'hi ha quedat a un regidor de la majoria absoluta. Els altres tres partits (Ciudadans per Pego, PSPV i Bloc) sumen nou regidors i han accedit a l'executiu local.

Amb tot plegat, les comarques de la Marina Alta i la Marina Baixa han configurat un nou mapa polític absolutament distint del de la resta del País Valencià i revelador d'una societat ben viva que entén la política de forma apassionada. Hom ha dit que el cinturó roig, que fins a les eleccions passades era l'àrea metropolitana de València, se n'ha anat a la platja. En efecte, els triomfs de les forces d'esquerra i nacionalistes és un toc d'atenció molt important al PP. Dues comarques han dit que ja en tenen prou. El 2011 poden ser moltes més.

Cèsar Palazuelos

Adreta totes! Les eleccions legislatives han redibuixat l'Assemblea Nacional francesa, i els diputats parlamentaris que representaran els nord-catalans són, tots quatre, de la UMP, el partit del nou president Nicolas Sarkozy. Una dinàmica específica del nostre territori, car a l'àmbit estatal és el Partit Socialista que recupera més de cinquanta places a l'Assemblea. Una veritable sorpresa un mes després de les eleccions presidencials i sobretot després de la primera volta de les legislatives, el 10 de juny, que deixaven pensar en una veritable onada blava. Finalment, doncs, la UMP conserva una majoria important al parlament, amb 321 diputats de 577, però el conjunt de l'esquerra, amb 226 diputats, millora de més de 50 escons els resultats de 2002. La victòria era amarga a la dreta, i la derrota alegre a l'esquerra.

Els nord-catalans, però, se n'han desmarcat lleugerament i han refermat el fort vot tradicional als partits de dreta. Els tres diputats de la UMP de la generació 2002, Daniel Mach, Ailette Franco i Francesc Calvet han signat per cinc anys més, i s'hi ha afegit Jacqueline Irlès, que s'hi presentava per primera vegada.

Els candidats de la UMP, reelegits. En la primera circumscripció Daniel Mach (UMP), batlle de Pollestres, s'oposava essencialment al comunista Joan Vila (PCF), alcalde de Cabestany. La candidata del Partit Socialista, Martina Joseph, va acabar tercera sense sorpresa i aquest districte és l'únic que no va tenir un representant socialista a la segona ronda. Mach, amb el 46,56% al primer torn, es va assegurar la reelecció per endavant. Efectivament, el candidat de la UMP va obtenir el 56,98% dels vots i Joan Vila, el 43,02%. Pel candidat comunista, però, "aquestes eleccions no són tan negatives; fins i tot es pot considerar que hem fet uns bons resultats. Quan vaig ser elegit l'any 1997, ho vaig ser gràcies a una triangular amb la dreta i l'extrema dreta, i amb un percentatge més feble que no aquesta vegada. Però l'esfondrament del Front Nacional aprofita el meu adversari, Daniel Mach, que té un discurs molt proper que pot atreure l'electorat de l'FN." L'esfondrament del Partit Comunista, anunciat per tots

Catalunya Nord perd l'esquerra

Amb quatre diputats nord-catalans de la UMP per quatre circumscripcions, la dreta s'hi sent victoriosa. Les baralles internes al Partit Socialista no els permeten ni salvar l'honor.

La UMP de Francesc Calvet ha aconseguit tots els escons parlamentaris a Catalunya Nord.

els mitjans de comunicació estatals, no s'ha esdevingut. Però, tot i aquesta revifalla, la primera circumscripció es queda a la dreta per cinc anys més.

A la segona, l'esquema és idèntic. Una primera volta sense sorpresa: Arlette Franco, de la UMP, 48,31% dels vots; i una candidata d'esquerra, la socialista Renée Soum, passa a la segona volta amb el 21,80%. Aquí la candidata comunista Nadine Pons és lluny, amb menys de 5%. Soum ha perdut la segona volta amb el 40,22% contra el 59,78% de Franco, reelegida. Però hom pot tenir el sentiment que aquesta circumscripció no s'ha jugat els dies de les eleccions, sinó abans.

La candidatura de Renée Soum (PS), absent de la política des de feia molts anys, va enfonsar els socialistes. Joan Codognès, candidat el 2002, va pagar internament la seua oposició i els seus desacords amb la direcció local del partit, i especialment amb Cristià Bourquin, president del Consell General i número u local. Al 2002, Codognès havia passat davant Arlette Franco a la primera ronda, i perdé per poc a la segona.

Desorganització dels socialistes. Cristià Bourquin, justament, s'enfrontava pel tercer escó a Francesc Calvet (UMP). Després d'una cam-

panya en què el socialista va perdre molta força, Calvet va ser reelegit amb el 51,94% dels vots: 1500 vots més que Bourquin.

L'únic canvi real va arribar de la quarta circumscripció. Històricament, des que fou creada, la quarta sempre havia estat socialista. El diputat sortint, Enric Sicre, no s'hi tornava a presentar, i el socialista Pere Aylagas era el candidat ideal per a succeir-li. Però la direcció del PS no ho va voler, i va presentar Olivier Ferrand, acabat d'arribar de la regió parisenca. En vista de la negació d'Aylagas a retirar-se, el partit el va expulsar. En aquest context ridícul, fou el català Aylagas que va guanyar la confiança dels electors, i que va passar a la segona volta per oposar-se a la batllessa de Vilanova de Raó, Jacqueline Irlès (UMP). Per 284 vots més, Irlès ha estat elegida, i ha concretat d'aquesta manera la manca de pertinència del PS: "Ha estat difícil de fer evolucionar les mentalitats, i la feina de la UMP ha estat de trencar les falses idees que podien tenir els electors. Crec que ha funcionat perquè sem el relleu de les esperances que han fet néixer les propostes del Nicolas Sarkozy", diu la nova diputada.

S'han de destacar també els mals resultats de dos partits estatals. El primer, i tota la classe política se'n felicita, és el Front Nacional, que ha fet entre el 5% i 6%, en la línia de les presidencials. El segon és el nou MoDem, fins fa poc UDF, que se situa al mateix nivell. Per Iu Porteix, candidat a la quarta, "el context era difícil: d'una banda, Bayrou s'ha apropiat del PS, i ha desacreditat el partit, que es volia lliure i independent. I d'una altra banda, molts militants han tornat a trobar la UMP de Sarkozy". Una altra reacció és la d'Enric Vilanova, candidat per ERC –un dels tres partits catalans, amb Unitat Catalana i CDC – que es felicita de "no haver renunciat a res del que sem, i d'haver demostrat per la nostra actuació que sem el sol partit català i d'esquerra a Catalunya Nord".

Amb tot plegat, però, Catalunya Nord es trobarà a la dreta. I, de la boca de la majoria dels candidats d'esquerra, "les desil·lusions es multiplicaran quan el programa de la dreta serà aplicat".

Pere Habet